

استراتژی‌های تاب‌آوری آموزشگران در نظام آموزش عالی کشاورزی

مریم غیاثوند^۱ و عنایت عباسی^۲

۱- دانشجوی ارشد گروه ترویج و آموزش کشاورزی، دانشگاه تربیت مدرس (M.ghiasvand@modares.ac.ir)

۲- دانشیار گروه ترویج و آموزش کشاورزی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

چکیده

آموزشگران در نظام آموزش عالی کشاورزی، تأثیر فراوانی بر اثربخشی سایر اجزا و عملکرد مجموعه نظام دارند. نگرشی به تنگناها و مسائل نظام آموزش کشاورزی کشور نشان می‌دهد که تاب‌آوری نبودن آموزشگران و نقصان قابلیت‌های آموزشگری آنان، از جمله معضلات گریبان‌گیر نظام آموزش کشاورزی محسوب می‌گردد. تاب‌آوری ویژگی مهم، تأثیرگذار و قابل‌کسبی است که آگاهی آموزشگران نسبت به آن و به‌کارگیری روزمره‌اش می‌تواند آن‌ها را گام‌ها به جلو حرکت دهد و به دنبال آن فراگیران تاب‌آوری را تربیت کند که با وجود چالش‌ها و مشکلات موجود در مسیر دستیابی به اهدافشان با انگیزه ادامه دهند و فضای کلاس درس برایشان دوست‌داشتنی و شوق‌برانگیز باشد؛ چنین تحولی تحقق نخواهد یافت، مگر اینکه طرز تفکر و عمل مدیران و کارگزاران نظام‌های آموزشی به‌ویژه آموزشگران تحول یابد. آموزشگرانی کارآمد و اثربخش‌اند که به با بینشی هنرمندانه و اقتضای محیطی را فراهم سازد که به‌جای انتقال اطلاعات و تحمیل اندیشه، احساس امنیت، شایستگی، خودکنترلی، و خودتحولی را در فراگیران تقویت کند تا آن‌ها بتوانند شخصاً معمار تعلیم و تربیت خود باشند. هدف پژوهش حاضر به کاربرد مدل مفروض چهارچوب تاب‌آوری در آموزش قبل از خدمت آموزشگران و پیامد تاب‌آوری شدن آموزشگران تازه‌کار تحصیلی بود. بر این اساس نتیجه‌گیری می‌شود که افزایش تاب‌آوری آموزشگران موجب افزایش کیفیت زندگی آنان خواهد شد. آموزشگرانی که از تاب‌آوری بیش‌تری برخوردار باشند، تمایل بیشتری به زنده و پویا نگه‌داشتن مدرسه، دانشگاه و فرهنگ عمومی جامعه دارند و از پرداختن به امور مدرسه، دانشگاه لذت می‌برند. **واژه‌های کلیدی:** انعطاف‌پذیری، تاب‌آوری آموزشگران، آموزشگران پیش‌خدمت، آموزشگران تازه‌کار